

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/40/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816205533
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8816205533.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Petra Straku v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zast. JUDr. Barbora Korenecová, advokát, Slnecná 765/3, 900 45 Malinovo, IČO: 42 174 902, proti žalovanej: M. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č. XXX, o zaplatenie 458,10 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 5Csp/37/2016-46 zo dňa 24.10.2017, jednomyseľne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Náhrada trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Spor právne posúdil podľa ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5 a 6, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 101, § 517 ods. 1 a 2, § 559 ods. 1 a 2, § 657 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 a 2, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., § 1 ods. 1, § 2 písm. a) a b), § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z.

3. V odôvodnení uviedol, že zmluva o pôžičke uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou. Žalobca v podanej žalobe uvádza, že dlh sa stal splatným dňa 27.9.2009. Aj keď by súd prvej inštancie pripustil, že žalobca si v trestnom konaní vyvolanom na jeho podnet nárok na úhradu uvedenej sumy riadne uplatnil v adhéznom konaní a počas trestného konania premlčacia doba spočívala, tak dňa 19.03.2010, kedy tento trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť začala opätovne plynúť ďalej. Z nárokov na náhradu škody bol týmto trestným rozkazom žalobca odkázaný na občianske súdne konanie. Žaloba bola podaná dňa 25.07.2016. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že žalobca neuplatnil svoj nárok počas plynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby. Procesný súd poukázal aj na skutočnosť, že žalobca opakovane na rôznych súdoch SR uplatňuje nároky z neprijateľných zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosť už bola opakovane prejednaná súdmi. Ide o časť nároku, ktorú v tomto konaní uplatnil z titulu čl. 13 Všeobecných obchodných podmienok, a to z titulu poplatku v sume 192,52 eur, o ktorú bola istina úveru navýšená. Existuje široká rozhodovacia prax súdov, ktoré nie len časť predstavujúcu 2/3 poplatku, ktorá mala zahŕňať náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou ale aj 1/3 časť poplatku, ktorá mala predstavovať dohodnutý úrok vyhlásila za neprijateľnú zmluvnú podmienku (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/89/2016 zo dňa 27.4.2017, rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10C/99/2015 zo dňa 30.8.2017, rozsudok Krajského súdu v

Prešove sp. zn. 11Co/56/2016 z 2.5.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/177/2016 z 27.4.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/180/2016 z 23.5.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/280/2015 zo dňa 21.3.2016, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/1153/2015 z 1.12.2016, atď.). Súd prvej inštancie nevidel dôvod sa od tejto rozhodovacej praxe súdov odchýliť. Poukázal na opakované porušovanie § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobcom, podľa ktorého ak súd niektorú zmluvnú podmienku vyhlásil za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, je dodávateľ (žalobca) povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Súd prvej inštancie uviedol, že aj napriek uvedenému žalobca opakovane „skúša“, ktorý súd SR mu nároky uplatnené z týchto nečestných praktík prizná. Výrok o trovách súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe vyhovieť. Poukázal na skutočnosť, že jedným zo znakov skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu je aj spôsobenie škody. V prípade, ak by uvedený znak nebol naplnený, žalovaná by nebola uznaná za vinnú. Škodou sa na účely Trestného zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Škodou sa rozumie v zmysle aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len suma rovnajúca sa výške poskytnutého úveru, ale aj odplata za poskytnutie úveru a ďalšie záväzky, ktoré mu vznikli v dôsledku omeškania dlžníka, na ktoré žalobca ako poškodený vzhľadom na okolnosti (dojednaný úrok, zákonný úrok z omeškania, zmluvná pokuta) mal nárok alebo ktoré mohol odôvodnene dosiahnuť. Podľa žalobcu konanie žalovanej malo charakter úmyslu, čo bolo potvrdené aj Trestným rozkazom, ktorým uznal žalovanú vinnú zo spáchania úmyselného trestného činu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Okresný súd Vranov nad Topľou Trestným rozkazom odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na civilné konanie. Žalobca má za to, že tak v civilnom ako aj v trestnom konaní preukázal, že žalovaná naplnila znaky občianskoprávnej ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu, a teda v danom prípade je na plynutie premlčacej doby nevyhnutné aplikovať ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Aj keď by sa uvedený záväzkovo - právny vzťah zo Zmluvy posudzoval ako spotrebiteľský, v danom prípade, keďže sa žalovaná dopustila prečinu úverového podvodu, žalobca má za to, že jej súd nemôže poskytnúť ochranu spotrebiteľa, nakoľko by došlo k zneužitiu práva v prospech žalovanej a k neprimeranej ochrane žalovanej. Žalobca sa v predmetnom konaní nedomáhal zaplataenia dlžnej sumy, ale náhrady škody, pričom plynutie premlčacej doby je upravené odlišne (najmä začiatok plynutia premlčacej doby). Žalobca má za to, že Okresný súd Vranov nad Topľou v danom prípade vec nesprávne právne posúdil, pretože nebol oprávnený prihliadnuť na premlčanie ex offio v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. Nárok na náhradu škody žalobcu v danom prípade už nie je založený zmluvou (aj keď Zmluvu Okresný súd Vranov nad Topľou posúdil ako spotrebiteľskú), ale protiprávnym konaním škodcu (žalovanej), t. j. naplnením predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Jedným z podstatných odvolacích argumentov žalobcu je tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

10. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

11. V prejednávanej veci súd prvej inštancie posudzoval opodstatnenosť a dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody. Uplatnený nárok súvisí so zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 25.11.2008, ktorú žalovaná ako fyzická osoba uzatvorila so žalobcom ako dodávateľom. Súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi žalobcom a žalovanou ide o spotrebiteľský vzťah.

12. Odvolací súd má za to, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať všetky ustanovenia vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka a nasl., ako aj smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zmluva o úvere zároveň predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

13. V danom prípade žalobcom uplatnený nárok má svoj základ v zmluve o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 25.11.2008. V zmluve o úvere okrem údajov potrebných na identifikáciu žalovanej (meno a priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu), iné údaje umožňujúce identifikovať žalovanú ako subjekt konajúci v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (obchodné meno, IČO, miesto podnikania, číslo živnostenského registra, iné oprávnenie ako živnostenský list) vôbec uvedené nie sú. Z pripojeného trestného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 2T/28/2010-60 vyplýva, že žalovaná bola uznaná za vinnú z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona.

14. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravoval v čase uzatvorenia zmluvy o úvere Občiansky zákonník v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Obdobným spôsobom bola osoba spotrebiteľa definovaná v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

16. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalobcom túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné úverové podmienky, ktoré žalovaná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. Žalobca má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo

preukázané, aby úver poskytol žalovanej za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti tohto účastníka, prípadne na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

17. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybností dôkazné bremeno na preukázanie nespôtrebitel'ského charakteru zmluvy dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nespôtrebitel'ský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže v žiadnom prípade byť len všeobecný nič nehovoriaci údaj o poskytnutí úveru na výkon povolania, zamestnania, resp. podnikania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis má výkon povolania a zamestnania, resp. podnikateľská činnosť s uzatvorením konkrétnej zmluvy a či dlžník pri uzatváraní zmluvy skutočne konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Túto dôkaznú povinnosť si žalobca nesplnil, čo má na posudzovanie právneho vzťahu vzniknutého medzi žalobcom a žalovanou rovnaký vplyv, ako keby v zmluve účel jej uzatvorenia uvedený nebol. Za takejto situácie záver o spotrebitel'skom charaktere zmluvy o úvere má oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.04.2015 doplnila ust. § 52 ods. 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebitel', sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Tento záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.5.2015 vo veci 8 MCdo/13/2014, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora namietajúceho, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného nie Občianskeho zákonníka.

19. Vo veci 8 MCdo /13/2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky priamo skonštatoval, že aj bez riešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného a nie Občianskeho zákonníka je zrejmé, že aj keby Najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musel by prvoinštančný súd vziať zreteľ na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebitel'a, pričom by ako orgán rozhodujúci o nárokoch so spotrebitel'skej zmluvy bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť ustanovenie § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebitel' sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právne predpisy, ktorých súčasťou sú oba tieto ustanovenia nemajú prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou týchto právnych predpisov. Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že v prípade zrušenia rozsudkov napadnutých mimoriadnym dovolaním by súd prvej inštancie posudzoval plynutie premlčacej doby podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho by rozhodol tak, ako v rozsudku, ktorý generálny prokurátor navrhuje zrušiť.

20. Právne bezvýznamný je poukaz žalobcu na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

21. Ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovuje pri právach priznaných právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu desaťročnú premlčaciu dobu. Vo veci 2T/28/2010 žiadne právo na náhradu škody žalobcovi priznané nebolo. Tento účastník bol odkázaný zo svojim nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie, čo priamo vyplýva z trestného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 2T/28/2010-60 zo dňa 02.03.2010. Tento trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 19.03.2010 a vykonateľnosť dňa 19.03.2010. Od tohto dňa teda žalobca má vedomosť o potrebe uplatniť si nárok na náhradu škody v občianskoprávnom konaní, o osobe škodcu, ako aj o výške škody.

22. Čo sa týka práva na náhradu škody, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať

subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho vedomosti o škode a vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte.

23. Žalobca ako poškodený sa dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá najneskôr dňa 19.03.2010, kedy mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 2T/28/2010-60 zo dňa 02.03.2010. Žaloba na náhradu škody bola súdu prvej inštancie doručená dňa 25.07.2016, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak odo dňa, keď sa žalobca dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynul čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna 10 - ročná premlčacia doba vyplývajúca z ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

24. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

25. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

26. 23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaná bola úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol.

27. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).